

יָדַע מִצְמִיחַ תְּנוּנָה

מתארחים אצל סבא וסבתא החדשים

"וּנְרָץ לְקִרְאתֶם מִפְתַּח הָאֵהָל וַיִּשְׁתַּחוּ אֲרָצָה" (בְּרַאשִׁית י"ח, ב')

"מתי נגיע לסבא וסבתא?" "בבב תמי אחותי בת השלוש.
 "ששש... "השתקתי אותה, "את לא רואה שאבא ואמא לחוצים גם ככה?"
 עמדנו זמן רב מדי בפקק ארץ שסופו לא נראה באפק.
 אמא התבוננה שוב ושוב בשעון שעל גדה; היא נראתה מטורדת מאוד.
 "השבת בפתח, השמש עוד מעט תשקע. מה נעשה?" "הביטה לשמים במבט מדאג.
 תמי החלה לבכות: "אני צמאה... מתי נגיע... "השקיתי אותה מבקבוק המים שהיה
 לנדי ונתתי לה את שקית הממתקים שלי. תמי חיכה אלי ונרגעה. אמא הסתובבה
 ושלחה אלי מבט גאה כאלו אמרה 'תודה חמודה, את ממש עוזרת לנו'.
 כמה דקות אחר כך החלה התנועה לזרם, נשמתי לרוחה. אבא הסביר שהיתה תאונה
 וזו הסבה לכל ההמתנה.
 "ליפי! נוסעים!" צהלה תמי. גם אני הרגשתי הקלה רבה אף כשהתבוננתי במראה
 שמעל אבא הבחנתי שפניו נותרו מדאגות. אבא ואמא התלחשו ביניהם ואחרי כמה
 דקות אמר לי אבא: "לצערנו לא נוכל להגיע בזמן לצפת, הדרך עדין ארוכה והשבת
 נכנסת בקרוב".
 "מה נעשה?" שאלתי ולבי החסיר פעימה.
 "נצטרף לחנות בשוב הקרוב ביותר בתקוה שנמצא שם אכסניה פנויה", אמרה אמא.
 "מזל שאנו קרובים למקום ישוב", הוסיפה, וטלפנה לסבא וסבתא לעדכן אותם על
 המצב.
 תמי סימה את שקית הממתקים ושוב החלה ליבב. "אל תדאגי תמי", נסיתי להרגיע
 אותה ואת עצמי, "בעזרת ה' הכל יהיה בסדר".
 אבא פנה לישוב הקרוב וחנה. פרקנו את התיקים והתבוננו סביבנו, הרחוב היה ריק
 מאדם ובעוד כחצי שעה תכנס השבת...
 "נדפק על דלת הבית הזה", הצעתי. נגשנו אל דלת הבית ודפקנו בהסוס.
 "מי שם?" נשמע קול של אשה מבגרת. "רק רגע, אני באה..."
 הדלת נפתחה ובפתח עמדה אשה לא צעירה ופנייה מאירות. "או! ברוכים הבאים,
 הכנסו", היא קראה בחם והכניסה אותנו פנימה. ריח המטעמים והחלות האפוייות
 עלה באפי, ריח של שבת. הזקנה הביטה בנו וקראה בקול רם: "יוסף, ה' שלח לנו
 אורחים לשבת. משפחה נחמדה נתקעה בדרך והנה באה השבת. נכון שקלעתי בול?"
 עמדתי נדהמת. איך היא יודעת את הספור שלנו?
 אמא לחצה את גדה. "אנחנו לא רוצים להכביד, רצינו רק לשאל אם יש פאן אכסניה
 שנוכל להתארח בה".

יְדַע מִצְמִיחַ תְּנוּנָה

"מאירה, תגידי להם שאין שום אכסניה בישוב", נשמע קולו של יוסף. "הם נשארים אצלנו. שיכנסו להתארגן, עוד מעט שבת".

נכנסנו. מאירה רצה ממקום למקום כאלו הייתה נערה צעירה. אמא ואני הלכנו אחריה כדי לנסות לעזור אף היא הייתה זריזה ונמרצת ותוך כדי ההכנות דברה ודברה: "יש כאן כל מה שאתם צריכים, הנה אני מסדרת לכם מקום ללון, אל תדאגו - אצלי האכל פשר וטעים. אל תתבישו, יש מספיק, אני רגילה לבשל כמיות של אכל לכל הילדים והנכדים שבאים לשבת, ודוקא השבת אף אחד לא בא. אז יוסף אמר: לשם מה כל האכל? אמרתי לו: לא יודעת, אולי ה' ישלח לנו אורחים. תזדקקו. תתרחצו, תתלבשו, עוד מעט שבת, אתם בטח קצת רעבים, אצלנו בבית הכנסת התפלה ארצה, אז יוסף זכין לכם כוס תה ועוגת שוקולד, זה מתכון שלי, תמיד יוצא מצליח. כמה נרות להכין לך גברתי?" היא פנתה לאמי, "ולך גברתי צעירה? יוסף, תכין נרות לאורחות, אני לא שואלת את השמות שלכם עכשו כי אין זמן. עוד מעט שבת..."

יוסף ומאירה טרחו סביבנו וכבדו אותנו כאלו היינו משפחה. באמצע הסעודה אמרה תמי: "כסף לי אצל סבא וסבתא החדשים!" וכלנו פרצנו בצחוק.

אחרי שטעמנו מכל המטעמים בקש יוסף מאבא שיאמר דבר תורה. אבא פנה בהתרגשות ליוסף ולמאירה ואמר: "אתם מזכירים לי את הפרשה שלנו, פרשת ויגאל".

"בפרשתנו", אמר אבא, "מתארת הכנסת אורחים מפלאה של אברהם ושרה. התורה מתארת עד כמה הם מהרו והזדקקו לכבד אנשים שכלל לא הכירו".
"אברהם אפלו חשב שהם עובדי עבודה זרה", הוסיפתי אני.
"נכון", חידף אלי אבא.

"כשאני מתבונן בכם", המשיך אבא בקול נרגש, "אני יודע שיש לנו כל כך הרבה מה ללמד מהכנסת האורחים המדהימה שלכם. אתם טורחים ומכבדים אנשים זרים שכלל אינכם מכירים..."

"כלם בנים של ה'", הפסיק אותו יוסף בענוה. "אח, איזו זכות לארח את הבנים של ה'".

ומאירה צחקה. "אפלו ילדה קטנה יודעת את זה. נכון? תמי מתק".